

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Αριθμός απόφασης 247/2023
(αριθμός κατάθεσης αίτησης 1734/610/17-11-2022)
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Πρόεδρο
Πρωτοδικών, που ορίσθηκε από τη διευθύνουσα του Πρωτοδικείο
χωρίς τη σύμπραξη γραμματέα.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 15^η Ιουνίου 2023, για να
δικάσει την αίτηση μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1)Του αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης
ευθύνης με την επωνυμία "ΔΙΟΝΥΣΟΣ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε." με έδρα
την Αθήνα, Στουρνάρη 35 και Α.Φ.Μ. 096191760, όπως νόμιμα
εκπροσωπείται από τον Πρόεδρο του Νικόλαο Γαλανό -Σουπιωνά, ηθοποιό.
2)Της εδρεύουσας στον Δήμο Αθηναίων, Λαζάρου Σώχου αρ. 4, αστικής μη
κερδοσκοπικής εταιρείας, υπό την επωνυμία: «ΓΕΑ – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ,
ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ
ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ
ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ»
και τον διακριτικό τίτλο: «ΓΕΑ – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», με Α.Φ.Μ.
997495285, όπως νομίμως εκπροσωπείται, που παραστάθηκαν διά του
πληρεξουσίου δικηγόρου που κατέθεσε
έγγραφο σημείωμα με το επισυναπτόμενο γραμμάτιο προκαταβολής
εισφορών και ενσήμων με αριθμό Β 152559.

ΤΗΣ ΚΑΘ'ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία που
εδρεύει στην περιοχή νομού και
εκπροσωπείται νόμιμα, με ΑΦΜ ιδιοκτήτριας του ξενοδοχείου
με την επωνυμία που βρίσκεται στην περιοχή
νομού που παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου δικηγόρου

2^η σελ. υπ' αρ.247/2023 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κατερίνης
(Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

που κατέθεσε έγγραφο σημείωμα με το επισυναπτόμενο γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων με αριθμό Α 58829.

Οι αιτούντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 17-11-2022 και με α/α κατάθεσης 1734/610/17-11-2022 αίτησή τους, δικάσιμος για συζήτηση της οποίας ορίσθηκε αρχικά στις 2-3-2023 και κατόπιν αναβολής η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμος.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά, όσα αναφέρονται στα σημειώματα που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Από τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου, που περιλαμβάνει τα άρθρα 46-53 του ν. 2121/1993 «περί πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων», όπως ο νόμος αυτός ισχύει μετά τον ν. 4481/2017 και τον ν. 3057/2002, που εκδόθηκε προς εναρμόνιση με την οδηγία 2001/24/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 «για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας και άλλες διατάξεις», προκύπτει ότι τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, που αναγνωρίζονται από το ν. 2121/1993 και παρέχουν στο δικαιούχο τις εξουσίες, που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του νόμου αυτού, αποσκοπούν στην ανατροπή χρήσης της ερμηνείας ή της εκτέλεσης πέρα από αυτές που έχουν συμφωνηθεί, με τη σύμβαση δε, που με ποινή ακυρότητας καταρτίζεται εγγράφως (άρθρ. 14 του ως άνω νόμου) ανάμεσα στον ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη και του παραγωγού του υλικού φορέα εικόνας ή ήχου και εικόνας παρέχεται από τον πρώτο στο δεύτερο η άδεια για την εγγραφή της ερμηνείας

ή εκτέλεσης, την αναπαραγωγή και εκμετάλλευσή της. Τα δικαιώματα αυτά προστατεύονται από ένα πλέγμα από προληπτικά μέτρα και κυρώσεις, που έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του ΑΚ, οι οποίες μόνο συμπληρωματικά θα έχουν εφαρμογή (ΕφΑθ 1388/2000 ΕλλΔνη 41.408). Εξάλλου, το άρθρο 47 του ίδιου νόμου, όπως τούτο τροποποιήθηκε με το ν. 3057/2002, ρυθμίζει και τα δικαιώματα των παραγωγών υλικών φορέων ήχου (§ 1) εικόνας ή ήχου και εικόνας (§ 2), τέτοιοι δε νοούνται, κατά τη διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα με πρωτοβουλία και ευθύνη των οποίων πραγματοποιήθηκε η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο, ή η πρώτη εγγραφή σειράς εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του νόμου αυτού, όπως τροποποιήθηκε από το ν. 3057/2002, καθιερώνεται δικαίωμα αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, και συγκεκριμένα ορίζονται: «παρ. 1: Όταν υλικός φορέας ήχου που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοηλεκτρονική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον ηλεκτρονικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται στο αρμόδιο

δικαστήριο. Παρ. 3: Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Παρ. 4: Οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν δικαίωμα εύλογης αμοιβής για τη ραδιοτηλεοπτική αναμετάδοση της ερμηνείας ή εκτέλεσης τους που μεταδίδεται ραδιοτηλεοπτικά. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής που προβλέπεται από την παρούσα παράγραφο είναι ανεκχώρητο και είναι δυνατή μόνο η ανάθεση της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου (ήδη διατάξεις του ν. 4481/2017). Παρ. 5: Όταν υλικός φορέας εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται η παράγραφος 1 εδάφια β', γ', δ' και ε, καθώς και οι παράγραφοι 2 και 4 του παρόντος άρθρου». Εξάλλου, σύμφωνα με τη παράγραφο 2 του άρθρου 3 του ίδιου ανωτέρω νόμου «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από τις διατάξεις αυτές σαφώς προκύπτει ότι ο κατ' αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι' αυτήν τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση, όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή

αμοιβή. Από την ως άνω διάταξη (άρθρ. 3 § 2) καθίστανται σαφές ότι βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίασης είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων, που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού» - καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας - και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια δε της άνω διατάξεως, είναι προφανές ότι το κρίσιμο στοιχείο, σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το καθιστούν προσιτό στο «κοινό» με την ως άνω έννοια (ΑΠ 907/2003 ΕλλΔνη 44.1481). Απαιτείται, δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοηλεκτροπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε «αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτέλεσεως» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 § 2 ν. 2121/1993. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει όχι μόνο το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων, αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου, που το καθιστά προσιτό, και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά το ν. 2121/1993, όπου ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία (ΑΠ 820/2003 ΠοινΔ 2003.1070 με παρατηρήσεις Γ. Νουντιάλη), αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς, όταν ο λήπτης της ραδιοηλεκτροπτικής εκπομπής, με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη (π.χ. κεραίας), τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτές, γίνεται μεσάζων, ώστε η ραδιοηλεκτροπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους πλην του ίδιου, και συγκεκριμένα από πρόσωπα με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντος του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον

οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μια άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό, στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή συνιστά πλέον δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή απο την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτήν (δημόσια εκτέλεση) να απαιτείται άδεια του δημιουργού και να δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενοδοχείου από δέκτες, που υπάρχουν σ' αυτά μέσω κεντρικής κεραίας, που εξυπηρετεί όλο το κτίριο, αποτελεί νέα χρήση, ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης, και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής (βλ. επί όλων αυτών Κουμάντο, Πνευματική Ιδιοκτησία, εκδ. 2002, 217 με παραπομπές και στις αντίθετες απόψεις· Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενή Δικαιώματα, έκδ. 2000, σελ. 112· ΔΕΚ C-136/2009, διάταξη της 18-3-2010).

II. Περαιτέρω, η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι πληρώνεται μια φορά από το χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας (άρθρ. 49 παρ.3). Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής και για τις δυο κατηγορίες δικαιούχων με τη ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσόν αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και, μάλιστα, σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέτρο που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Η είσπραξη και διαχείριση της

εύλογης αμοιβής κατατίθεται υποχρεωτικά (άρθρ. 49 παρ.2) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Αυτό γίνεται διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Το ότι, όμως, η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων δεν προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της αίτησης για τον καθορισμό της από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής ιδιαίτερα για τον καθορισμό της από το δικαστήριο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (βλ. Κουμάντο, ό.π., σελ. 153, 160, 190-191 · Καλλινίκου, Τα θεμελιώδη θέματα το νόμου 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα Συγγενικά Δικαιώματα, σελ. 39 επ.). Εξάλλου, ο νομοθέτης στο άρθρο 49 παρ.1 του ως άνω νόμου, χρησιμοποιεί τον όρο «εύλογη» για να προσδιορίσει την αμοιβή, που δικαιούνται οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή οι παραγωγοί των υλικών φορέων, για τις πράξεις της ραδιοτηλεοπτικής ή με άλλο τρόπο μετάδοσης και της παρουσίασης στο κοινό της εγγεγραμμένης σε υλικό φορέα ερμηνείας ή εκτέλεσής τους. Το ύψος δε αυτής της εύλογης αμοιβής καθορίζει και το δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των χρηστών και των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων. Όμως, οι νόμοι 2121/1993 και 3057/2002, που θεσπίζουν το δικαίωμα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων για εύλογη αμοιβή, και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι αντίστοιχα), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήρια προς καθορισμό αυτής. Εξάλλου, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, την 6-2-2003 στην υπόθεση 245/2000 (Αρμ 2003, σελ. 1699), αποφαινόμενο επί του

προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Moge Raad det Nederlanden ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 § 2 της ως άνω οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των εκεί διαδίκων (μεταξύ ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων και του ιδρύματος ολλανδικής ραδιοτηλεόρασης) με αντικείμενο τον καθορισμό εύλογης αμοιβής καταβαλλόμενης στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωτογραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφήματων, έκρινε ότι, ελλείψει κοινοτικού ορισμού της εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον εθνικό δικαστή με τον πλέον δυνατό ομοιόμορφο τρόπο στο έδαφος της κοινότητας «υπό το φως των στόχων της 92/100 οδηγίας, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη δεόντως ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφήματων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικά το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογης προϋπόθεσης». Με την ίδια απόφαση κρίθηκε ότι η ανωτέρω οδηγία δεν απαγορεύει υπόδειγμα υπολογισμού της εύλογης αμοιβής, που περιλαμβάνει μεταβλητούς και σταθερούς συντελεστές, στο μέτρο που το εν λόγω υπόδειγμα είναι ικανό να οδηγήσει στην επίτευξη κατάλληλης ισορροπίας μεταξύ των συμφερόντων των ως άνω ενδιαφερομένων. Συνεπώς, και στην υπό κρίση περίπτωση, ο καθορισμός του ύψους της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται οι ως άνω δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για την απλή - χωρίς τη χρησιμοποίηση υλικού φορέα - ραδιοτηλεοπτική μετάδοση της ερμηνείας ή εκτέλεσής τους, που λαμβάνουν ραδιοτηλεοπτικά οι πελάτες των ξενοδοχείων («κοινό» υπό την προαναφερόμενη έννοια) από τις εγκαταστημένες στα δωμάτιά τους συσκευές τηλεόρασης, τις οποίες αυτοί μπορούν κατά την κρίση τους να χρησιμοποιούν, και, όπως προεκτέθηκε, συντρέχει δημόσια εκτέλεση υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ.2 ν. 2121/1993, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και

του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το ν. 2121/93. Το Δικαστήριο θα καθορίζει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και μεταξύ άλλων κριτηρίων, που θα λάβει υπόψη του, είναι : η αξία της συγκεκριμένης χρήσης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, ο αριθμός των δωματίων του ξενοδοχείου, ο δείκτης πληρότητας της προηγούμενης χρονιάς, η εμπορική ή τουριστική κίνηση της περιοχής στην οποία βρίσκεται το ξενοδοχείο σε σύγκριση με άλλες περιοχές, ο σκοπός για τον οποίο οι πελάτες διαμένουν στο ξενοδοχείο (αν, δηλαδή, πρόκειται για τουριστικό ή επαγγελματικό σκοπό), ο κατά μέσο όρο χρόνος διαμονής τούτων, η δυνατότητα (από απόψεως χρόνου, ενδιαφερόντων και κατανόησης της ελληνικής γλώσσας) παρακολούθησης τηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα, ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσον όρο ημερήσιος χρόνος που οι κρατικοί και ιδιωτικοί τηλεοπτικοί σταθμοί καλύπτουν προγράμματα με τα ως άνω προστατευόμενα έργα, η ένταση της τηλεθέασης τούτων, οι συμβατικώς οριζόμενες αμοιβές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων άλλων ξενοδοχείων, το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής, που καταβάλλει το ξενοδοχείο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσης των έργων, που προστατεύονται από το δίκαιο πνευματικής ιδιοκτησίας από τους πελάτες του ξενοδοχείου κατά την παραμονή τους στα δωμάτιά τους, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καταβάλλονται σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συλλογικών δικαιωμάτων σε άλλα κράτη-μέλη της Κοινότητας.

III. Περαιτέρω, ο νόμος 4481/2017 («Συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων»), στο άρθρο 7 αυτού, καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς

δημιουργούς και για όλα τα έργα, των οποίων τα πνευματικά δικαιώματα είτε μεταβιβάστηκαν σ' αυτούς, από τους πνευματικούς δημιουργούς, είτε η εξουσία τους στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα τούτων, και τούτο δε χωρίς να χρειάζεται να διακρίνουν ποια είναι η σχέση που τους συνδέει προς τους ως άνω δικαιούχους και χωρίς να απαιτείται στα δικόγραφα των αιτουμένων από τους οργανισμούς αγωγών και αιτήσεων, προς παροχή δικαστικής προστασίας, να μνημονεύονται οι συμβάσεις εκμετάλλευσης ή άδειας, αποδεικνύοντας ότι οι οργανισμοί έχουν αποκτήσει παράγωγο δικαίωμα προστασίας από τους πνευματικούς δημιουργούς των έργων, και, επίσης, χωρίς να απαιτείται να αποδείξουν τη νομιμοποίησή τους, αφού αρκεί να δηλώσουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, που τους έχει χορηγηθεί (πρβλ. προϊσχύσαν άρθρο 55 ν. 2121/1993- βλ. ΑΠ 1637/2002 ΠοινΔνη 2003.237). Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου, που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος αυτός μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη. Είναι προφανές ότι ο νομοθέτης, προς διευκόλυνση των εταιριών συλλογικής διαχείρισης, δημιούργησε το ως άνω τεκμήριο για την νομιμοποίηση των εταιριών προς παροχή δικαστικής προστασίας και απόδειξη αυτής, δοθέντος ότι η αναφορά, για την πληρότητα του δικογράφου, όλων των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, καθώς και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, οι οποίοι έχουν αναθέσει στον οργανισμό τη διαχείριση εξουσιών, που απορρέουν από το ένδικο περιουσιακό τους (συγγενικό) δικαίωμα, λόγω της πληθώρας τούτων, θα δημιουργούσε μεγάλες δυσκολίες στην αποτελεσματική προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων. Εξάλλου, ο νομοθέτης, για τη μεγαλύτερη διευκόλυνση των εταιριών συλλογικής διαχείρισης, προβλέπει στο άρθρο 7 παρ.2 ν. 4481/2017 ότι «για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δικαιούχων που εκπροσωπούνται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή από οργανισμό συλλογικής προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των

έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια ή χωρίς την καταβολή εύλογης αμοιβής και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών». Περαιτέρω, πρέπει να σημειωθεί ότι ο νομοθέτης, με το άρθρο 22 ν. 4481/2017 όρισε κατ' αρχήν τα ενδιαφερόμενα μέρη, ήτοι τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων και τους χρήστες να καθορίσουν με κοινή συμφωνία των το ύψος της εύλογης αμοιβής και μόνο σε περίπτωση διαφωνίας αυτών ανέθεσε τον καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων της πληρωμής στο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ το αρμόδιο δικαστήριο είναι επιφορτισμένο να αποφανθεί οριστικά περί της αμοιβής (παρ. 6-7 του άρθρου αυτού). Ειδικότερα, σύμφωνα με την παρ. 7 του άρθρου 22 ν. 4481/2017, «Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ χρήστη και οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, το Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθορίζει αυτά προσωρινά, μετά από αίτηση του χρήστη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, και επιδικάζει προσωρινά μέχρι το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που καθόρισε». Με τις διατάξεις αυτές προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επίλυσης της διαφοράς, που ανακύπτει μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Με τον τρόπο αυτό, εξασφαλίζεται ένα αποτελεσματικό σύστημα προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, καθότι η εφαρμογή της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων παρέχει τη δυνατότητα της ταχείας και προσωρινής ρύθμισης της εν λόγω διαφοράς, που συνεπάγεται την άρση των εμποδίων στη διακίνηση των πνευματικών έργων έως το αρμόδιο δικαστήριο αποφανθεί οριστικά περί του ύψους της οφειλόμενης από τους χρήστες εύλογης αμοιβής. Τούτο, ερμηνευόμενο υπό το φως των στόχων των προαναφερόμενων οδηγιών, συμβάλλει στην ανάπτυξη της πολιτιστικής δημιουργικότητας, δοθέντος ότι, με την ταχεία προσωρινή επίλυση της διαφοράς αυτής, εξασφαλίζεται η οικονομική αυτονομία και αξιοπρέπεια των ερμηνευτών και εκτελεστών καλλιτεχνών και

συνεχίζονται οι σχετικές επενδύσεις των παραγωγών, που χρηματοδοτούν αυτές τις πολιτιστικές δημιουργίες. Είναι προφανές, όμως, ότι εν προκειμένω δεν πρόκειται περί ασφαλιστικού μέτρου, αλλά περί ρυθμιστικού μέτρου, εφαρμοζομένων των διατάξεων των ασφαλιστικών μέτρων των άρθρων 686 επ. ΚΠολΔ, που αρμόζουν στην υπόθεση αυτή. Έτσι, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής δεν προϋποτίθεται επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου, που αποτελούν την αναγκαία προϋπόθεση για τη λήψη κάθε ασφαλιστικού μέτρου. Ενόψει του ότι η αξίωση για εύλογη αμοιβή γεννάται αφότου το έργο έγινε αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και εναπόκειται στο Δικαστήριο (Μονομελές Πρωτοδικείο) μόνο να καθορίσει προσωρινά το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, δηλαδή αν θα προκαταβληθεί, αν θα καταβάλλεται με δόσεις ή στο τέλος της χρήσης, μετά τον εν λόγω δικαστικό προσδιορισμό, έχει πλέον εξουσία το Δικαστήριο, δικάζοντας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να προχωρήσει και στην προσωρινή επιδίκαση της εν λόγω απαίτησης, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 728 επ. ΚΠολΔ. Στο σημείο αυτό επισημαίνεται ότι είναι δυνατός ο προσωρινός καθορισμός της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 Ν. 2121/1993 και η προσωρινή επιδίκαση μέχρι του ημίσεος αυτής, με απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου, που εκδίδεται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, όπως ρητά πλέον προβλέπεται στη διάταξη του άρθρου 22 παρ. 7 εδ. α' Ν. 4481/2017, χωρίς η εφαρμογή της διάταξης αυτής να αποκλείεται στην περίπτωση που η προσωρινή αυτή επιδίκαση ζητείται για παρελθόντα της άσκησης της αίτησης ασφαλιστικών μέτρων χρόνο (βλ. σχετικά και αιτιολογική έκθεση ν. 4481/2017), ήτοι για ήδη πραγματοποιηθείσα χρήση, υπό την προϋπόθεση, όμως, ότι η χρήση αυτή εξακολουθεί (βλ. ΜΠρΘεσ 1761/2020, ΜΠρΑθ 4191/2019 και ΜΠρΘεσ 12692/2018 αδημοσίευτες σε νομικό τύπο, ΜΠρΑθ 777/2018 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), οπότε, ενόψει της προφανούς αποτυχίας των διαπραγματεύσεων με τον χρήστη, που επιβάλλεται να γίνουν πριν από οποιαδήποτε χρήση ή κατά τη διάρκειά της, εφόσον αυτή είναι εξακολουθητική, συντρέχει λόγος για την ταχεία επίλυση της διαφωνίας των μερών ως προς την εύλογη αμοιβή και

τους όρους καταβολής της με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ώστε να οριστεί το συντομότερο, έστω και προσωρινά, το ύψος αυτής, με σκοπό να δεσμευτούν αμφότερα τα μέρη και οι μεν δικαιούχοι να εισπράξουν άμεσα το περιουσιακό τους δικαίωμα, οι δε χρήστες να αποφύγουν να προβούν σε παράνομη χρήση. Αντίθετα, εφόσον η αίτηση προσωρινού προσδιορισμού της εύλογης αμοιβής και προσωρινής επιδίκασης ποσού μέχρι του ημίσεος αυτής ασκείται σε χρόνο κατά τον οποίο έχει ήδη παύσει και δεν συνεχίζεται η εν λόγω χρήση, πρόκειται για οριστικό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής, ο οποίος δύναται να γίνει μόνο με την άσκηση τακτικής αγωγής και όχι κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθόσον στην περίπτωση ήδη παρελθούσας και μη συνεχιζόμενης χρήσης έχει παύσει να υφίσταται ο δικαιολογητικός λόγος για την εκ των υστέρων διεξαγωγή δύο δικών, μίας για τον προσωρινό και μίας για τον οριστικό καθορισμό και, αντίστοιχα, για την προσωρινή και οριστική επιδίκαση, της εύλογης αμοιβής (ad hoc ΜΠρΘεσ 1761/2020 αδημοσίευτη σε νομικό τύπο, βλ. και ΜΠρΑθ 1844/2020 αδημοσίευτη σε νομικό τύπο). Εξάλλου, η επιδίκαση από το Δικαστήριο που δικάζει με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων του ημίσεος της αμοιβής που αυτό καθόρισε, δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 692 παρ. 4 ΚΠολΔ, που απαγορεύει την ικανοποίηση του ασφαλιστέου δικαιώματος, αφού αυτή (ικανοποίηση) προβλέπεται από τον ίδιο το νόμο (22 παρ. 7 Ν. 4481/2017 και 728 παρ. 1 ζ ΚΠολΔ) (βλ. ΜΠρΑθ 1844/2020 αδημοσίευτη σε νομικό τύπο).

Στην προκειμένη περίπτωση οι αιτούντες, με την κρινόμενη αίτηση, επικαλούμενοι την ιδιότητά τους ως νόμιμα, κατ' άρθρα 46 παρ.1 ν. 3905/2010 και 6, 11, 12 ν. 4481/2017, συνεστημένων και λειτουργούντων μόνων αντιπροσωπευτικών Οργανισμών συλλογικής διαχείρισης περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων Ελλήνων ηθοποιών, μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, ζητούν να καθοριστεί από το Δικαστήριο η εύλογη και ενιαία αμοιβή, που δικαιούνται οι παραπάνω αντιπροσωπευόμενες από αυτούς κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών να λάβουν για τα χρονικά διαστήματα από 1

/1/2011 έως 31-12-2019 και από 1-1-2020 έως 31-12-2022 από την καθ' ης η αίτηση, η οποία διατηρεί επιχείρηση ξενοδοχείου και προβαίνει σε δημόσια παρουσίαση των έργων τους με τηλεοράσεις και ραδιόφωνα, που είναι εγκατεστημένα σε κάθε δωμάτιό του, που προορίζονται για να μεταδίδουν καθημερινά επί 24ώρου βάσεως σε αόριστο αριθμό προσώπων και, συγκεκριμένα στους πελάτες της, οι οποίοι έχουν δυνατότητα πρόσβασης και χρήσης τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών προγραμμάτων με ερμηνείες και παραγωγές των μελών τους, μεταδιδόμενης από τους κρατικούς και ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς πανελληνίας εμβέλειας, επειδή η καθ' ης αρνείται να προσέλθει σε σχετική συμφωνία μαζί τους προς καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και καταβολής αυτής. Περαιτέρω, εκθέτουν ότι η προσωρινή εύλογη ενιαία για όλους τους αμοιβή ανέρχεται στο ποσό των 0,10 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, για τις 365 κατ' έτος ημέρες λειτουργίας του ξενοδοχείου από 1-1-2011 έως 31-12-2019 και 0,18 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, για τις 296 ημέρες για το έτος 2020 και για τις 365 κατ' έτος ημέρες λειτουργίας του ξενοδοχείου για το χρονικό διάστημα από 1-1-2021 έως 31-12-2022 και 0,18 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, για τις 296 ημέρες του έτους 2022, για τα 10 δωμάτια της επιχείρησής της που διαθέτουν αντίστοιχες τηλεοράσεις και ραδιόφωνα, στο συνολικό ποσό των 5.501,16 ευρώ για το ανωτέρω αναφερόμενο χρονικό διάστημα πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ. Επίσης, ζητούν να επιμερισθεί η εύλογη αμοιβή σε κάθε κατηγορία που εκπροσωπείται από αυτούς κατά τη μεταξύ τους συμφωνία, συγκεκριμένα δε να προσδιοριστεί σε ποσοστό 50% της αμοιβής για τους ηθοποιούς και σε ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, τους μουσικούς και τους τραγουδιστές που εκπροσωπούνται από την δεύτερη των αιτούντων ήτοι ποσό 2.750, 58 ευρώ για καθένα εκ των αιτούντων πλέον του εκάστοτε αναλογούντος ΦΠΑ. Τέλος, επικαλούμενοι επείγουσα περίπτωση, ζητούν να υποχρεωθεί η καθ' ης να τους καταβάλει προσωρινά το ήμισυ εκ των προαναφερόμενων ποσών για την κάθε κατηγορία του κάθε αιτούντος οργανισμού, νομιμότοκα από την επίδοση της υπό κρίση αίτησης, καθώς και να καταδικαστεί η καθ' ης στη δικαστική τους δαπάνη. Με το περιεχόμενο και

τα αιτήματα αυτά, η ένδικη αίτηση, στο δικόγραφο της οποίας παραδεκτά σωρεύεται, κατά τα ανωτέρω, αίτηση περί καθορισμού του ύψους της εύλογης αμοιβής και λήψης ασφαλιστικών μέτρων υπό τη μορφή της προσωρινής επιδίκασης απαίτησης, αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρ. 22 ν. 4481/2017, 49 ν. 2121/1993, 682, 728 παρ.1 περ.ζ' ΚΠολΔ) είναι δε ορισμένη, απορριπτόμενων των περί του αντιθέτου ισχυρισμών της καθ'ης, αφού περιέχει όλα τα αναγκαία για τη θεμελίωσή της πραγματικά περιστατικά, χωρίς να απαιτείται για το ορισμένο αυτής η αναφορά όλων των έργων των δικαιούχων, τα οποία, κατά τους αιτούντες, εκτέλεσε δημόσια η καθ'ης, ούτε η μνεία του χρόνου, κατά τον οποίο έγινε η σχετική διαπίστωση και του εκπροσώπου - υπαλλήλου της, που προέβη σε αυτήν, αφού, ενόψει του απορρέοντος από τη διάταξη του άρθρου 7 Ν. 4481/2017 μαχητού τεκμηρίου, αρκεί για το ορισμένο της υπό κρίση αίτησης η αναφορά ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης εκπροσωπούν το σύνολο της κάθε κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, ημεδαπών ή αλλοδαπών και των έργων αυτών, καθώς και η δειγματοληπτική αναφορά τους, όπως ρητά αναφέρεται στην παραπάνω διάταξη, χωρίς να απαιτείται η εξαντλητική αναφορά αυτών, ούτε η διευκρίνιση κάθε επιμέρους σχέσης που τη συνδέει με κάθε δικαιούχο. Εξάλλου, για το ορισμένο και νόμω βάσιμο της κρινόμενης αίτησης, η οποία δικάζεται με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων προς ταχεία επίλυση της διαφοράς και δεν αποτελεί αίτηση λήψης γνήσιου ασφαλιστικού μέτρου, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, δεν απαιτείται η επίκληση της ύπαρξης επικείμενου κινδύνου και επείγουσας περίπτωσης (ΕφΘεσ 259/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), ούτε η πιθανολόγηση της ύπαρξης αυτής, απορριπτόμενων των περί του αντιθέτου ισχυρισμών των καθ'ων. Περαιτέρω, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη, είναι δυνατός ο προσωρινός καθορισμός της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 Ν. 2121/1993 και η προσωρινή επιδίκαση μέχρι του ημίσεος αυτής, με απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου, που εκδίδεται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, όπως ρητά πλέον προβλέπεται στη διάταξη του άρθρου 22 παρ. 7 εδ. α' Ν.

4481/2017, χωρίς η εφαρμογή της διάταξης αυτής να αποκλείεται στην περίπτωση που η προσωρινή αυτή επιδίκαση ζητείται για παρελθόντα της άσκησης της αίτησης ασφαλιστικών μέτρων χρόνο, ήτοι για ήδη πραγματοποιηθείσα χρήση, υπό την προϋπόθεση, όμως, ότι η χρήση αυτή εξακολουθεί, προϋπόθεση που συντρέχει στην προκειμένη περίπτωση, κατά τα διαλαμβανόμενα στην αίτηση και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3, 32 παρ. 1, 46, 47, 49 του ν. 2121/1993 (όπως το τελευταίο άρθρο έχει τροποποιηθεί με το άρθρο 54 παρ. 6 του ν. 4481/2017 και ισχύει σήμερα), 2 παρ. 1 και 3, 6, 7 παρ. 1, 22, 23, 24 του ν. 4481/2017, τα οποία έχουν εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση κατ' άρθρα 53 παρ. 11 και 54 παρ. 1 του ν. 4481/2017, αφού η κρινόμενη αίτηση ασκήθηκε μετά την έναρξη ισχύος του πιο πάνω νόμου [20.7.2017], καθώς και σ' αυτές των άρθρων 74, 176 επ., 729, 731, 732 ΚΠολΔ, 901 επ., 346 ΑΚ, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στις προηγηθείσες μείζονες σκέψεις, ενώ το αίτημα περί τοκοδοσίας επί του ποσού, που ζητείται προσωρινά να επιδικαστεί, είναι νόμω βάσιμο μόνο όσον αφορά στα ποσά της εύλογης αμοιβής και όχι στον επ' αυτών ΦΠΑ, η υποχρέωση καταβολής του οποίου γεννάται από τη στιγμή καταβολής της εύλογης αμοιβής και έκδοσης της σχετικής προς τούτο απόδειξης από την αιτούσα (ΕφΑθ 8884/2003, ΕλλΔ/νη 45. 1102) συνεπώς, η αίτηση πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της, λαμβανομένου υπόψη ότι για το παραδεκτό του καταψηφιστικού αιτήματος της δεν απαιτείται η καταβολή τέλους δικαστικού ενσήμου, καθόσον η υποχρέωση αυτή επιβάλλεται μόνο κατά τη συζήτηση της τακτικής αγωγής για τις επίδικες απαιτήσεις, όχι δε κατά την προσωρινή επιδίκασή τους με τη μορφή ασφαλιστικού μέτρου (άρθρ. 1 του Ν. ΓΠΟΗ/1912, Π. Τζίφρας, Ασφαλιστικά Μέτρα, έκδ. 1980, σελ. 245).

Η καθ'ης αρνήθηκε την αίτηση και περαιτέρω πρόβαλε την ένσταση αοριστίας, που ήδη απορρίφθηκε, την ένσταση έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησης των αιτούντων, η οποία πρέπει να απορριφθεί, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη, καθώς αυτοί νομιμοποιούνται στην άσκηση της ως έχοντες έννομο συμφέρον, για την προστασία των συγγενικών

δικαιωμάτων των μελών τους, την ένσταση ελλείψεως προδικασίας λόγω μη γενόμενης διαπαραγμάτευσης εκ μέρους των αιτούντων, που θα εξεταστεί κατά την ουσιαστική της βασιμότητα και την ένσταση καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος, τα οποία όμως περιστατικά αυτής ανάγονται στην εφαρμογή του αμοιβολογίου αυθαιρέτως εκ μέρους των αιτούντων, της κατάχρησης δεσπόζουσας θέσης, της καταχρηστικής προσφυγής στη δικαιοσύνη και στην προστασία των διατάξεων του καταναλωτή και συνεπώς τα εν λόγω περιστατικά και αληθή υποτιθέμενα δεν συνιστούν την κατάχρηση δικαιώματος του άρθρου 281 ΑΚ και πρέπει αυτή να απορριφθεί ήδη από τούδε αλλά και για τους λόγους που αναφέρονται παρακάτω.

Από τις ένορκες καταθέσεις των εξετασθέντων νομότυπα στο ακροατήριο του Δικαστηρίου μαρτύρων ήτοι των του (εξετασθείσης επιμελεία των αιτούντων) και του (εξετασθέντος επιμελεία της καθ'ης), καθώς και από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, στα οποία περιλαμβάνονται και φωτογραφίες, η γνησιότητά των οποίων δεν αμφισβητήθηκε, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι αιτούντες είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας δικαιωμάτων, στους οποίους έχουν ανατεθεί από τα μέλη τους, ηθοποιούς, μουσικούς, ερμηνευτές-τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Η ίδρυσή τους έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των προϊσχυσάντων άρθρων 54-57 ν. 2121/1993 (πρβλ. ήδη άρθρα 1 επ. ν. 4481/2017) και η λειτουργία καθενός απ' αυτούς εγκρίθηκε με νόμιμα δημοσιευθείσα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως απόφαση του Υπουργείου Πολιτισμού. Όπως προκύπτει δε από τους παρατιθέμενους στην αίτηση και προσκομιζόμενους από τους αιτούντες καταλόγους των μελών τους, ο αριθμός τούτων είναι πολύ μεγάλος και ικανός να θεωρηθεί ότι οι αιτούντες οργανισμοί αντιπροσωπεύουν την πλειονότητα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, που ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες. Σύμφωνα, λοιπόν, με τα διαλαμβανόμενα στην πιο πάνω μείζονα σκέψη, τεκμαίρεται εν προκειμένω

ότι οι αιτούντες οργανισμοί έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων και όλων των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, που ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες. Η ύπαρξη δε και άλλης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, που εκπροσωπούνται από άλλον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, δεν ανατρέπει το ως άνω τεκμήριο. Συνεπώς, οι αιτούντες νομίμως ασκούν την ένδικη αίτηση στο όνομά τους και νομιμοποιούνται στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων των μελών τους (άρθρ. 7 ν. 4481/2017), τόσο των ημεδαπών, όσο και των αλλοδαπών δικαιούχων, αφού τεκμαίρεται ότι εκπροσωπούν όλα ανεξαιρέτως τα έργα όλων ανεξαιρέτως των δικαιούχων, ημεδαπών και αλλοδαπών, με τους οποίους οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης - μέλη της, ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των παραπάνω κατηγοριών δικαιούχων τούτων, έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς Οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Εκτός, όμως, από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι αιτούντες νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου και η οποία: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των

δικαιωμάτων αυτών (άρθρα 2, 4 και 5 παρ.1 Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως, τούτο, εντός το αργότερο τριάντα (30) ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (άρθρο 5 παρ. 2 Ν. 2052/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού, λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Μεταξύ άλλων, οι αιτούντες οργανισμοί νομιμοποιούνται να αξιώνουν (με κατάρτιση συμβάσεων ή σε περίπτωση διαφωνίας δικαστικά) την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 ν. 2121/1993 εύλογη αμοιβή από εκείνους, οι οποίοι, χωρίς την άδεια των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και την καταβολή της αμοιβής, προβαίνουν στην ραδιοτηλεοπτική μετάδοση και παρουσίαση έργων και προγραμμάτων, στα οποία συμμετέχουν οι ως άνω δικαιούχοι-μέλη των αιτούντων οργανισμών. Εξάλλου, οι αιτούντες υποχρεούνται να προβαίνουν σε σχετικές διαπραγματεύσεις με τους χρήστες προς κατάρτιση συμφωνιών για την εύλογη αμοιβή, και να την εισπράττουν. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι καταρτίσθηκε κοινό αμοιβολόγιο από τα μέλη των αιτούντων με γνωστοποίηση στο κοινό, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ως άνω

20^η σελ. υπ' αρ.247/2023 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου
Κατερίνης (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

Νόμου, επίσης το αμοιβολόγιο τους έχει γνωστοποιηθεί στο κοινό με ανάρτηση στην ιστοσελίδα της, καθώς και στην ιστοσελίδα του Ο.Π.Ι. με τις άνω δημοσιεύσεις οι αιτούντες κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών των μελών της. Έτσι, με την προμνησθείσα ιδιότητά τους, οι αιτούντες έχουν ήδη καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών για την εύλογη αμοιβή των μελών τους. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι η καθ' ης η αίτηση εταιρεία διατηρεί και εκμεταλλεύεται το ξενοδοχείο με την επωνυμία

με δ.τ

που εδρεύει

στην περιοχή

νομού

.Το ξενοδοχείο αυτό

ανήκει στην κατηγορία των 4 αστέρων, λειτουργεί καθ' όλη τη διάρκεια του έτους και διέθετε για τα έτη 2011 έως και 2019 αριθμό δωματίων 10 και για τα έτη 2020 έως και 2022 αριθμό δωματίων 12, στα οποία ήταν εγκατεστημένες τηλεοράσεις και, έτσι, παρέχόταν στους πελάτες του ξενοδοχείου η δυνατότητα να παρακολουθούν τα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα όλων των ραδιοτηλεοπτικών σταθμών της χώρας και πολλών του εξωτερικού. Όπως πιθανολογήθηκε, οι δέκτες τηλεόρασης, που είχε εγκαταστήσει η καθ' ης η αίτηση στα παραπάνω δωμάτια του ξενοδοχείου της, συνδέονται με ένα δικό της κεντρικό διανεμητικό δέκτη (κεντρική κεραία), που λαμβάνει τα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών ραδιοτηλεοπτικών σταθμών, τα οποία μεταδίδονται στην ελληνική επικράτεια. Ερμηνείες και παραγωγές, που διαχειρίζονται και προστατεύουν οι αιτούντες οργανισμοί, μεταδίδονταν καθημερινά καθ' όλη τη διάρκεια λειτουργίας της άνω επιχείρησης, κατά τα έτη 2011 έως και 2022, από όλους τους κρατικούς και ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς, καλύπτοντας ημερησίως μεγάλο ραδιοτηλεοπτικό χρόνο. Ενόψει τούτου, και λαμβάνοντας υπόψη και τον μεγάλο αριθμό των λειτουργούντων κατά τα έτη 2011 έως και 2022 στην ελληνική επικράτεια με πανελλήνια εμβέλεια ραδιοτηλεοπτικών σταθμών, η ραδιοτηλεοπτική μετάδοση των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους αιτούντες έργων ήταν ευρύτατη, καλύπτοντας όλα σχεδόν τα έργα των δημιουργών. Η καθ' ης δε, στο πλαίσιο της επιχειρηματικής της

δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών της σκοπών και πορισμού οικονομικού οφέλους, κατέστησε προσιτά τα ένδικα ραδιοηλεκτρονικά προγράμματα στους πελάτες της - που σημειωτέον συγκροτούν, κατά τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, την έννοια του «κοινού» - όταν αυτοί βρίσκονταν στα δωμάτιά τους, διαμορφώνοντας τις κατάλληλες συνθήκες με τις ως άνω πράξεις της. Προέβη, δηλαδή, στην εγκατάσταση κεντρικού διανεμητικού δέκτη κατάλληλου και ικανού να λαμβάνει όλα τα ραδιοηλεκτρονικά προγράμματα των ραδιοφωνικών σταθμών πανελληνίας εμβέλειας, τοποθέτησε τις σωληνώσεις εγκατάστασης προς διοχέτευση των λαμβανομένων από την κεντρική κεραία ραδιοηλεκτρονικών σημάτων σε όλα τα παραπάνω δωμάτια του ξενοδοχείου της και τοποθέτησε στα δωμάτια συσκευές τηλεόρασης προς λήψη από τους πελάτες της των ραδιοηλεκτρονικών σημάτων. Είναι προφανές, λοιπόν, ότι εν προκειμένω, παρόλο που δεν γίνεται εκ μέρους της καθ' ης χρήση υλικού φορέα, δεν πρόκειται για απλή λήψη ραδιοηλεκτρονικής εκπομπής και δη για χρήση της ραδιοηλεκτρονικής μετάδοσης, για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοηλεκτρονικούς σταθμούς, αλλά για μία άλλη, ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το ραδιοηλεκτρονικώς εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό, ενώ οι αιτούντες, κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους ραδιοηλεκτρονικούς σταθμούς προς καταβολή εύλογης αμοιβής, δεν είχαν αποβλέψει σε τούτο. Έτσι, η καθ' ης, ως χρήστης και λήπτης της ραδιοηλεκτρονικής μετάδοσης, παρουσίασε αυτήν (ραδιοηλεκτρονική εκπομπή) χωρίς δικαίωμα σε άλλο από το προοριζόμενο κοινό, προς εκμετάλλευση και επίτευξη των προαναφερόμενων επιχειρηματικών του σκοπών. Η πράξη αυτή της καθ' ης αποτελεί χρήση των έργων των αιτούντων διαφορετική από την αρχικώς προβλεπόμενη από αυτούς, δηλαδή για την οποία προοριζόταν η ραδιοηλεκτρονική μετάδοση τούτων και θεωρείται «δημόσια παρουσίαση» υπό την αναφερόμενη στη μείζονα σκέψη έννοια, του άρθρου 3 παρ.2 ν. 2121/1993, των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους αιτούντες έργων. Συνεπώς, υφίσταται στην υπό κρίση περίπτωση δικαίωμα των

22^η σελ. υπ' αρ.247/2023 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου
Κατερίνης (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

αιτούντων να αξιώνουν εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των έργων τους, που λαμβάνει χώρα στα δωμάτια του ξενοδοχείου της καθ' ης και αυτή έχει αντίστοιχη υποχρέωση να καταβάλει στους αιτούντες την εν λόγω αμοιβή. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι οι αιτούντες από κοινού κατάρτισαν ενιαίο και κοινό αμοιβολόγιο, το οποίο δημοσιεύτηκε σε πανελλήνιας κυκλοφορίας εφημερίδες, ορίζοντας ενιαία εύλογη αμοιβή για τα έτη 2011 έως και 2019, στο ποσό των 0,10 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο για τα ξενοδοχεία 3- 4 αστέρων, όπως είναι το ξενοδοχείο της καθ' ης, ενώ για τα έτη 2020 έως και 2022 το ποσό των 0,18 ευρώ ανά δωμάτιο. Πιθανολογήθηκε, επιπλέον, ότι η συγκεκριμένη χρήση από την καθ' ης των έργων των αιτούντων έχει όπως δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο εκμετάλλευσης της ξενοδοχειακής της επιχείρησης, ενώ η φύση και οι συνθήκες εκμετάλλευσης των προστατευόμενων από τους αιτούντες έργων καθιστούν αδύνατη την εφαρμογή του προβλεπόμενου από το άρθρο 32 παρ.1 ν. 2121/1993 αυτού ποσοστού επί των ακαθαρίστων εσόδων, που πραγματοποιούνται από τη δραστηριότητα της καθ' ης και προέρχονται από την εκμετάλλευση των έργων. Επομένως, η εύλογη αμοιβή, που υποχρεούται να καταβάλει η καθ' ης στους αιτούντες, πρέπει να καθοριστεί σε ορισμένο ποσό κατ' έτος, το οποίο θα είναι ενιαίο για όλους τους αιτούντες και εύλογο, σύμφωνα με τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη. Επίσης, πιθανολογήθηκε ότι η εμπορική και τουριστική κίνηση στην περιοχή, που βρίσκεται το ξενοδοχείο της καθ' ης κατά τα άνω έτη ήταν ικανοποιητική, όπως ικανοποιητικό ποσοστό πληρότητας είχε και το ξενοδοχείο της καθ' ης κατά το κατά το επίδικο στην αίτηση χρονικό διάστημα από 1-1-2013 έως και το έτος 2022 εκάστου των ανωτέρω ετών, λόγω της θέσης στην οποία βρίσκεται στις παρυφές του Ολύμπου, που αποτελεί πόλο έλξης τουριστών όλο το χρόνο, οι πελάτες δε αυτής ήταν τόσο αλλοδαποί όσο και ημεδαποί. Λαμβάνοντας υπόψη όλα τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά, το Δικαστήριο, κατά τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, και, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής, συνεκτιμώντας την αξία της συγκεκριμένης χρήσης στο πλαίσιο των οικονομικών συναλλαγών, που, όπως προεκτέθηκε, έχει

δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμετάλλευσης της επιχείρησης της καθ' ης, τον αριθμό των δωματίων και την πληρότητα αυτών κατά τα επίδικα χρονικά διαστήματα των ετών 2011 έως 2022, τον σκοπό της διαμονής των πελατών στο ξενοδοχείο, τον, κατά μέσο όρο, χρόνο παραμονής τους, των πραγματικών δυνατοτήτων των πελατών να παρακολουθήσουν στο δωμάτιό τους ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές με έργα, που διαχειρίζονται οι αιτούντες, το ποσοστό ακρόασης και τηλεθέασης των έργων αυτών, το μέγεθος του ραδιοτηλεοπτικού χρόνου που αφιερώνεται στη μετάδοση των εν λόγω έργων, τη συμβατικώς οριζόμενη αμοιβή συγγενικών δικαιωμάτων των αιτούντων με τα άλλα ξενοδοχεία, που συνιστούν πρόσφορα συγκριτικά στοιχεία, πρέπει να καθορίσει προσωρινά το ύψος της εύλογης αμοιβής για το χρονικό διάστημα από 01.01.2011 έως 31.12.2019, στο ποσό του 0,10.- ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως (για τις 365 ημέρες λειτουργίας) κατ' έτος ήτοι 365 ευρώ κατ'έτος και για τα έτη 2020, 2021, 2022 στο ποσό του 0,18 ευρώ (για τις 365 ημέρες λειτουργίας) και τις 296 ημέρες κατά το έτος 2020) και δη το ποσό των 639,36 ευρώ για το έτος 2020 και το ποσό των 788,40 ευρώ για κάθε ένα από τα έτη 2021 και 2022 για τα 12 δωμάτια που διέθετε. Η προσωρινή αυτή αμοιβή κρίνεται κατά πιθανολόγηση ως εύλογη και είναι ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη της δέουσας ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των αιτούντων οργανισμών να εισπράττουν αμοιβή λόγω της δημόσιας παρουσίασης των προστατευόμενων απ' αυτούς έργων μέσω των δεκτών ραδιοτηλεόρασης των εγκατεστημένων στα δωμάτια του ξενοδοχείου της καθ' ης και του συμφέροντος της τελευταίας να μπορεί να εκμεταλλεύεται τη χρήση των ως άνω έργων υπό εύλογες προϋποθέσεις. Η κατανομή των ως άνω ποσών μεταξύ των ερμηνευτών, εκτελεστών, καλλιτεχνών και παραγωγών πρέπει να γίνει κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, δηλαδή κατά ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς και κατά ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, τους μουσικούς και τους τραγουδιστές. Τέλος, πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επίδικση μέρους του ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εύλογης αμοιβής, για την κάλυψη άμεσων και μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών των

δικαιούχων, πολλοί από τους οποίους αποβλέπουν στο μοναδικό αυτό έσοδο για τη συντήρησή τους, λαμβανομένου υπόψη και του ότι η καθ' ης έχει ήδη αποκομίσει κατά τα ανωτέρω έτη οικονομικό όφελος από τη χρήση των έργων των αιτούντων. Επομένως, πρέπει η κρινόμενη αίτηση να γίνει δεκτή ως βάσιμη και κατ' ουσίαν, απορριπτομένων όλων των ενστάσεων της καθ' ης ως και του υποβληθέντος επικουρικού αιτήματός της και να καταδικασθεί η καθ' ης, λόγω της ήττας της, στην καταβολή των δικαστικών εξόδων των αιτούντων, κατά παραδοχή του σχετικού αιτήματος τους (άρθρα. 178 και 191 παρ.2 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων

Δέχεται την αίτηση.

Καθορίζει την ενιαία και εύλογη αμοιβή, που πρέπει να καταβάλει στους αιτούντες η καθ' ης η αίτηση για την από μέρους της δημοσία παρουσίαση έργων των μελών τους μέσω συσκευών τηλεόρασης και ραδιοφώνου, εγκατεστημένων στο ξενοδοχείο της, για το χρονικό διάστημα από 01.01.2011 έως 31.12.2019, στο ποσό του 0,10.- ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως (για τις 365 ημέρες λειτουργίας) κατ' έτος ήτοι 365 ευρώ κατ'έτος, για τα δέκα δωμάτια που διέθετε για τα ανωτέρω έτη και για τα έτη 2020 , 2021,2022 στο ποσό του 0,18 ευρώ (για τις 365 ημέρες λειτουργίας) και τις 296 ημέρες κατά το έτος 2020) και δη το ποσό των 639,36 ευρώ για το έτος 2020 και το ποσό των 788,40 ευρώ για κέθε ένα από τα έτη 2021 και 2022, για τα δώδεκα δωμάτια που διέθετε για τα εν λόγω έτη και συνολικά στο ποσό των πέντε χιλιάδων πεντακοσίων ένα ευρώ και δεκαέξι λεπτών (5.501,16) πλέον Φ.Π.Α.

Ορίζει ότι η ως άνω προσδιορισθείσα εύλογη αμοιβή επιμερίζεται κατά ποσοστό 50% υπέρ του πρώτου των αιτούντων και κατά ποσοστό 50% υπέρ της δεύτερης των αιτούντων.

Υποχρεώνει την καθ' ης να καταβάλει προσωρινά στους αιτούντες οργανισμούς, κατά την αμέσως ανωτέρω αναλογία, το ήμισυ του ανωτέρω ποσού εύλογης αμοιβής, ήτοι το ποσό δύο χιλιάδων επτακοσίων πενήντα ευρώ και πενήντα οκτώ λεπτών (2.750,58), με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αίτησης, πλέον του αναλογούντος στα καταβλητέα ποσά ΦΠΑ για την απόδειξη, που θα εκδοθεί σχετικά από τους αιτούντες.

Καταδικάζει την καθ' ης στη καταβολή των δικαστικών εξόδων των αιτούντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην στις 30-6- 2023, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ